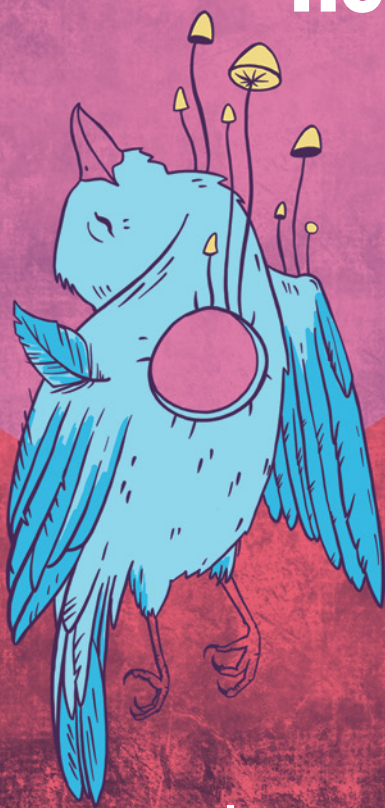

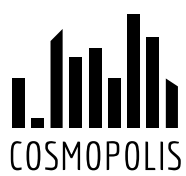
iva hadj moussa

hlavně na to nemysli

COSMOPOLIS

povídky

iva hadj moussa

**hlavně
na to
nemysli**

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

© Iva Hadj Moussa, 2020

Illustrations © Monika Pavlovičová, 2020

ISBN 978-80-271-1765-9

Všem, kdo se někdy bojí

Pohár se šlehačkou

Bylo mi v té době čtrnáct a Kátě třináct a půl.

Obě jsme měly pár kilo navíc a na obličejích uhry. Nebylo divu. Tenkrát jsme divoce milovaly lékořicové bonbony, duhové kokosové suky a zeleně zbarvený cukr, který praskal na jazyku. Ale nejvíc ze všeho jsme zbožňovaly poháry se šlehačkou. Byl to pro nás vrchol veškerého lidského snažení, vlastně svým způsobem ta nejlepší věc na světě.

Jednou jsme dokonce vedly diskuzi na téma, jestli existuje na světě větší slast než zabořit dlouhou lžičku do vanilkové zmrzliny, nabrat ji s kouskem kompotované mandarinky a šlehačkou a nechat si ji rozpustit na jazyku. Já jsem tvrdila, že nic lepšího není, ale Káťa tvrdila, že sex je ještě mnohem lepší – musí být, protože se o něm mluví daleko víc než o zmrzlinových pohárech. Slyšeli jste snad někdy o někom, kdo by se rozvedl kvůli zmrzlinovému poháru?

O jídle i o sexu jsme se s Kátou bavily často. Skoro všechno kapesné jsme utrácely za jídlo, hlavně za sladkosti, které jsme kupovaly v místním smíšeném zboží, a probíraly jsme, s kým bychom se chtěly raději vyspat. Řidič autobusu, nebo učitel fyziky? Spolužák Honza, blbý, ale hezký, anebo prodáváč z večerky? Co přesně bychom s nimi dělaly? A co by-

chom rozhodně nedělaly? Je na těle nějaké místo, které není sexuálně vzrušivé?

V té době jsme se také začaly potulovat po vsi a vyhledávaly podivíny a samotáře, kteří nás přitahovali jako magnet.

Třeba ta stará bláznivá paní Kočičanda, co žila v polorozpadlém domku na kraji vsi. Říkalo se, že nejenže má asi padesát koček, ale dokonce si občas některou z nich uvaří k obědu.

Kočičanda, kromě toho, že prováděla nechutné věci s kočkami, se občas uprostřed řeči počurala. Schválně jsme chodily k jejímu domku a přes plot jsme se jí ptaly na banální věci, například jestli neví, kolik je hodin nebo jaká je předpověď počasí. I na vzdálenost několika metrů jsme cítily její kyselý puch. Otevřenými dveřmi do chodby jsme se snažily zjistit, jak to vypadá uvnitř její domácnosti. Má na zdech stažené kočičí kůže? Vlastní televizi? A když ano, jaké pořady sleduje? Klokotá jí na kamnech kočičí guláš?

Skládaly jsme si s Kátou takový divnopis, atlas nejpodivnějších lidí v okolí.

Kromě Kočičandy jsme se věnovaly i muži, kterému se říkalo Kobylák, protože měl jako jediný na vesnici koně, tlustého valacha s mohutným krkem, kterého jsme se trochu bály, protože měl v očích něco šíleného. Strach jsme ostatně měly i z věčně opilého Kobyláka. Jednou uprostřed června jsme ze stromu na jeho zahradě přes plot trhaly třešně a najednou se zpoza stromu objevil s vidlemi, začal na nás hulákat a vidlemi máchal ve vzduchu. Dokonce nás i chvilku pronásledoval, než mu došel dech (naštěstí byl silný kuřák). V životě jsem se víc nebála a nikdy jsem neutíkala rychleji.

Před spaním jsem pak často myslela na to, co všechno nám mohl provést.

Do divnopisu patřil i člověk, kterému se říkalo Hrádečák. Svým způsobem se podobal Kobylákovi, ale byl mnohem hodnější. Jednou si pořídil štěně a uvázal ho na řetěz k boudě. S Kátou jsme se zeptaly, jestli můžeme za štěnětem chodit, a Hrádečák nám to dovolil. Brávaly jsme štěně na procházku a pak ho zase, žalostně kňučící, přivazovaly zpátky k boudě.

Jednou jsme se nabídlý, že Hrádečákovi doma uklidíme, ale jakmile jsme viděly podlahu pokrytou sto let starými novinami a pivními zátkami a ucítily odporný pach plísně a moči, rychle jsme si to zase rozmyslely. Když štěně vyrostlo a zesílilo, procházky s ním byly mnohem obtížnější, protože tahalo za vodítko a vrčelo na ostatní psy. Brzy jsme za ním přestaly chodit úplně. Za ním i za Hrádečákem.

Zaměřily jsme se totiž na Pepíka.

Pepík byl starý mládenec, i když zase tak starý nebyl. Kdy si studoval medicínu, ale ve třetáku mu prý nějak přeskočilo a od té doby bydlel se svou matkou v nízkém otlučeném domku blízko návsí.

Jedno odpoledne jsme šly s Kátou kolem jejich domu. Bylo teplo, pár týdnů před koncem školy. Měla jsem džínové kraťasy a tričko těsně nad pupík a Káťa šaty, které měly vzadu hluboký výstřih a ukazovaly Kátina opálená záda. Pepík seděl na lavičce a četl si noviny, dlouhé nohy v tepláčkách pohodlně natažené přes sebe. Vedle něj spal černý kocour a jeho hřbet se na slunci leskl.

„Ahoj, vy dvě,“ řekl a složil noviny. „Jak se dneska máte?“
Podívaly jsme se s Kátou na sebe. „Normálka.“

Pepík se rozhlédl kolem.

„Dám vám stovku,“ řekl, „když se půjdete podívat k nám domů.“

„Zbláznil ses?!“ okřikla jsem ho. „Úchyláku.“

„A proč ne,“ pokrčila Káťa rameny.

Obořila jsem se na ni: „Zešilelas?“

„No a co? Kdo ti jen tak pro nic za nic dá stovku? Najdeš ji snad na ulici? Víš, jak dlouho tvý mámě trvá, než si vydělá stovku?“

Vzala jsem si ji stranou, zatímco Pepík stále ještě seděl na lavičce před domem a žvýkal párátka.

„Co když je to fakt úchyl? Mně teda přijde perverzní. Jen se podívej, jak tam sedí a čumí.“

„Ale prosím tě, vždyť se na něj podívej. Je to normální kluk a dá nám stovku.“

Káťa ode mě odvážně poodstoupila a hnědé vlasy se jí zatřpytily na slunci.

„Hej Pepíku!“ zavolala na něj. „Kolik vteřin musíme bejt u vás doma, abysme dostaly tu stovku?“

„Vteřin?“ zasmál se Pepík. „Dejme tomu – tři tisíce vteřin.“

„To je pět minut,“ řekla Káťa a dívala se mi pevně do očí. „Za pět minut nic nezmůže.“

„Za pět minut nám klidně podrízne krk,“ strachovala jsem se a měla nakročeno k brance.

„Já budu kontrolovat čas, abysme těch pět minut nepřetáhly,“ navrhl Káťa. „Teď je šestnáct padesát, takže můžeme na to.“

Pepík vstal z lavičky, odhodil párátka, vešel do domu a my za ním.

Nemám moc ráda pachy cizích domácností, a tahle nebyla výjimkou. Hned mě napadlo, jestli nemají něco zkaženého v ledničce. Ale možná jen dlouho nevětrali.

„Kde máš mámu?“ zeptala se Káťa.

„Jela do důchodáku za babičkou.“

„Aha. A co nám teda chceš ukázat?“

„Kdybyste se zdržely víc než pět minut, pustil bych vám film.“

„Jakej?“

„Můžete si samozřejmě vybrat.“

Bylo to v době, kdy ještě frčely videokazety. V Pepíkově pracovně nad schodištěm jich byla celá hromada, vyskládaná do komínků.

„Westerny, krimi, komedie, horory,“ vyjmenovával, když ukazoval na jednotlivé komínky. Jak klečel, z tepláků mu vylezl kousek bílého zadku.

„Porno nemáš?“ řekla Káťa a ve mně zatrnulo. Pepík se otočil a obočí mu vystřelilo nahoru.

Žďuchla jsem do Káti ramenem a zamračila se na ni.

„Stejně už máme jen dvě minuty,“ vyhrkla jsem a poklepala si na hodinky. „To je akorát tak na úvodní titulky.“

„Čas tu hlídám já,“ řekla důrazně Káťa.

Pepík na ni hleděl vykulenýma očima.

„Tak odpovíš mi na moji otázku? Máš, nebo ne?“ naléhala Káťa přísným hlasem.

„Jasně že mám,“ odpověděl nakonec Pepík a ukázal na nízkou skříňku pod oknem. „Mám celou sbírku. Ale vy jste na to ještě moc malý. Přijďte za rok, anebo radši za dva.“

„My radši půjdeme hned,“ řekla jsem.

„Nebud' trapná,“ pokárala mě Káťa. „Ty se všeho hned bojíš. S takovou v životě nikdy nic nedokážeš ani nezkusíš.“

„Kousek bych vám pustit mohl,“ připustil nakonec Pepík. „Nic strašného. Bude to hezký, už jsem to viděl. Je to vyprávění o holkách, co leží na louce a něžně se navzájem hladí. Jen takový pokoukání. Romantika. To přece mají děvčata jako vy rády...“

„Pět minut vypršelo,“ řekla jsem, ale znělo to slabě, a nikdo mě navíc neposlouchal.

Káťa se prohnula v zádech a pak se naklonila nad skříňku. Šaty jí končily jen těsně pod zadkem.

„Tak teda ukaž ty svoje holky na louce,“ pokynula, Pepík vysypal klíček z pozlaceného hrnečku na polici a odemkl jím skříňku.

Káťa se na mě otočila a usmála se, ale já jsem jí úsměv neoplatila.

Bylo to hloupé, špatné, ale zároveň se mi chodidla vpi-la do parket a nemohla jsem se pohnout. Ulicí projel moped a bylo slabě slyšet hlášení rozhlasu oznamující hromadné očkování psů vakcínou proti vzteklině ve čtvrtek ve čtyři na návsí.

Kazeta uvnitř přístroje zachrastila a Pepík pomocí ovladače zrychlil první scénu, kdy se dvě dívky, jedna černovlasá hubená a druhá blondatá macatější, couraly městem po skončení školní výuky. Obě měly minisukni a podkolenky. Potom se náhle ocitly na louce na černobílé kostkované dece a jedna druhou začaly svlékat. Byly to Němky.

„Jen si taky udělej pohodlí,“ vyzval mě Pepík, ale já jsem zavrtěla hlavou.

Káťa už trůnila na koberci v tureckém sedu, hlavu v dlaních, a hihňala se. Všimla jsem si, že je pěkně rudá.

Náhle jsem otevřeným oknem slyšela zaskřípání šterku. Vyhlédla jsem – byla to světle zelená felicie paní Vokřálové.

„Sakra!“ vyjekla jsem. „To je tvoje máma!“

Pepík bleskurychle popadl ovladač a zastavil video zrovna v okamžiku, kdy bruneta začala ocucávat růžovou bradavku své kamarádky, která mi připomínala bonbon marshmallow. Hned potom kazeta váhavě vyjela z videorekordéru – nechtělo se jí, protože to nejlepší mělo teprve přijít.

„Co řekneme?“ panikařila jsem.

„Řeknu, že jsme si tu byly vyzvednout učebnice biologie,“ napadlo Káťu. „Musí tu mít nějaký z doby, kdy studoval medicínu.“

Oknem jsem viděla, že už se paní Vokřálová přibližuje k domu. Na rameni se jí houpala kabelka a v pravé ruce měla přeplněnou igelitku. Vypadala ustaraně. Babičce se možná přihořilo. Anebo byla paní Vokřálová prostě jen unavená.

Potkaly jsme se ve vchodových dveřích.

Když nás uviděla, upustila igelitku a na zem se vykutálely dvě cibule.

„Pepíku, co to má znamenat?“

„Nic, mami. Přišly samy. Chtěly se podívat na nějaký učebnice.“

Paní Vokřálová si nás přísně měřila. Nenápadně jsem si svoje tričko nad pupík stáhla trochu níž, ale pak mi zase vylezla prsa. Přemýšlela jsem, jestli mám paní Vokřálové sebrat cibuli, ale nakonec jsem se rozhodla, že se to nehodí.

Káťa se vůbec nestyděla, naopak se hrdě prohnula v zá-

dech, jednou nohou ukročila stranou a udělala drzý obličej. Na prst si laškovně natáčela pramínek vlasů.

„Vy dvě, mazejte domů,“ řekla paní Vokřálová přísně. „A přestaňte se tu producírovat, nestydy, nebo to řeknu vašim.“ Pepík chtěl možná něco říct, ale matka ho zarazila: „A ty běž nahoru do pokoje. Ještě si spolu promluvíme.“

Pomalu jsme se s Kátou couraly domů. Bylo už kvečeru a slunce dělalo z našich baculatých postav štíhlé, dlouhonohé modelky.

„Mám ráda svůj stín,“ řekla Káťa. „Podívej, jak jsem nádherná, vidíš to?“

„Vidím. Koukej, já taky.“

„Úplně překrásná.“

„Kdybych vypadala takhle, tak... nevím.“

„Třeba ještě zhubneme.“

„Hubnout není třeba. Chlapi nás chtějí i takhle. Vždyť jsi to sama viděla.“

Náhle se Káťa zastavila. „A zítra si musíme vyzvednout tu stovku. Vyčítáme si, až ta jeho máti nebude doma.“

„Blázníš? Já už tam v žádném případě nikdy nejdu.“

„Pepík nám to dluží,“ trvala si na svém Káťa. „To je minimálně pět pohárů se šlehačkou.“

Na Krétě

Když jsem otevřela oči, uviděla jsem Davidovu tvář, orámovanou modrým nebem.

Z vlasů a z hustého obočí mu stékaly kapky slané vody. Jeho kůže voněla solí a krémem na opalování, který měl na spáncích špatně rozmazaný. Už asi podesáté ten den jsem k němu pocítila intenzivní touhu. Nemohla jsem se ho nabážit. Měla jsem pocit, že bez něj nemůžu udělat jediný krok, ani se pořádně nadechnout. Kam až to může zajít?

David poznal, co cítím, a pevně mi stiskl dlaň. Za dvacet minut už jsme byli v našem hotelu. Když na mě ležel a pomalu se pohyboval, do zad se mi zarývala drobná zrnka písku. Úzkost se na chvíli rozpustila.

Pozorovala jsem Davida, jak kouří nahý na balkoně a vyhlíží ven. Když jsme přijeli, mrzelo mě, že nám nedali lepší pokoj, nějaký s výhledem na moře. Takhle jsme koukali na terasy jiného hotelu, na zplihlé plavky na šňůře, na unavené ženy, které četly časopisy, pokuřovaly nebo jedly broskve ukradené v jídelně. Ale když tam stál David, všechno bylo lepší. Byla bych s ním šťastná úplně všude.

Spvou lásku a vášně jsme dávali okázale najevo. Bohatí (poznala jsem to podle spousty šperků a podle toho, jak byli

znudění a on pořád telefonoval) manželé, kteří se váleli u bazénu, nás závistivě pozorovali. Neustále jsme se smáli a špičali si oplzlosti. Byli jsme si vědomi své krásy a tělesnosti a bylo nás všude plno.

A pak se jednoho dne, čtvrtého od začátku dovolené, objevila ona.

Česká turistka, která si vyrazila sama, aby se, podle svých slov, otřepala z rozchodu. Sabině bylo třicet, mně o jedenáct let méně.

Sabina měla dlouhé nohy a atletickou postavu. Vlastně vypadala, jako by do hotelu přiklusala z běžecké dráhy. V obličeji rozhodně nebyla tak hezká jako já, ale měla něco, co já ne: nenucenou sebejistotu a jakousi protivnou grácií. Nenáviděla jsem ji od první chvíle, kdy se s námi dala do rozhovoru na baru.

David si s ní povídal s přirozenou samozřejmostí. Byl jako vždy velmi společenský a pokaždé nadhodil nějaké zajímavé téma. Já jsem u našeho společného rozhovoru většinou mlčela, usmívala se a občas pronesla nějakou ne moc vtipnou poznámku. Nepřirozeně jsem se smála Davidovým vtipům.

Všiml si toho, a když šla Sabina na záchod, zeptal se mě: „Seš v pohodě?“

Nějaká tlustá Němka obcházela stoly a špatnou angličtinou se ptala hostů, jestli neviděli její náušníci s červeným kamínkem. Sama měla červené uplakané oči. Říkala, že náušnice je vzácná a moc pro ni znamená. Pocítila jsem k ní zvláštní spřízněnost – obě jsme měly důvod ke smutku.

Sabina vyprávěla jakousi historku z práce a hlasitě se smála, a já si najednou nepřála nic jiného, než aby dovole-

ná skončila. Všechno mi začalo lézt na nervy: horko, slaná voda, vysušená kůže, písek v žabkách, zmrzlina s hrudkami zmrzlé vody i hadr u sprchového koutu na okrajích pokrytý plísni.

Před námi ale bylo ještě šest dlouhých dní. A aby toho nebylo málo, Sabina navrhla, že si nazítří uděláme výlet autem z půjčovny a porozhlédneme se po okolí. David nadšeně souhlasil. Aspoň se prý nezačneme nudit. Zabolelo mě to.

Druhý den jsem si vzala svoje nejhezčí šaty, co jsem s sebou měla, ale byly zmačkané a připadalo mi, že Sabině to sluší víc: vzala si obyčejné bílé triko a kraťasy, ve kterých se vyjímaly její opálené nohy. Když se v autě připásala, udělala to naschvál tak, aby se jí pás zařízl mezi prsy. David seděl vedle ní, aby jí radil s cestou.

Pozorovala jsem je ze zadní sedačky, připadali mi jako šťastný a bezstarostný pár. Zdálo se mi, že se k sobě perfektně hodí. I věkem – Davidovi bylo dvacet osm.

Občas se ke mně otočil, jako otec, který se dívá, jestli dítě vzadu nespí, a vždycky se na mě povzbudivě usmál.

Dojeli jsme do jakéhosi města, bylo horko a bolela mě hlava. Zašli jsme na oběd, Sabina nás pozvala (chlubila se, že v práci dostala bonus). Vybrala plážovou restauraci a já si objednala rybu, která smrděla jako rybářská loď, jako děsivé dno oceánu.

Pozorovala jsem Sabinu a Davida, jak spolu žertují. Sabina pila víno; řekla jsem, že by neměla, protože řídí, ale ona se jen smála, a David se na mě opět tvářil shovívavě.

Když zalézala do bledě modrého opela, z džínových kraťasů jí lezl kus zadku. Byla jsem si jistá, že ví, že se na ni David

dívá. A já dělala, že nevím, že se dívá, a předstírala jsem, že něco hledám v kabelce.

Odpoledne jsme šli na pláž, našťěstí už bez Sabiny.

David byl po výletě ospalý a trochu netečný, podřimoval na lehátku a spokojeně se u toho usmíval, nejspíš myslel na ni.

Chtěla jsem v něm vzbudit zájem a strach, a proto jsem šla plavat schválně daleko, za oranžové bóje, a byla v moři dlouho, aby mě začal hledat. Jenže on nejspíš na lehátku usnul a do mě se dala zima a cosi se mi otřelo o nohu, tak jsem se vrátila na břeh.

Ten den jsme ji potkali na večeri, David jí nabídl, jestli si nechce přisednout. Měla na sobě krátké bílé šaty se žlutými květy. Neměla pod nimi podprsenku. Prosvítaly jí bradavky. Přála jsem si, aby se něco stalo, něco, co by ukončilo tenhle večer. Všimla jsem si, že se David dívá Sabině na prsa a jednou se nenápadně otočil, když si šla pro třešně.

Pak jsme vyrazili do baru a já dělala všechno možné, abych působila klidně a sebevědomě, ale očividně mi to nešlo, protože se David zeptal, co mi je a jestli si nechci jít lehnout, že vypadám trochu pobledle a unaveně.

To tak, řekla jsem si v duchu. Abych ti tady tu kurvku naservírovala jako zákusek.

Šla jsem si odskočit a chvíli jsem v kabině polykala slzy.

Když jsem se trochu uklidnila a vysmrkala, chtěla jsem kabinu odemknout, ale nešlo to – ani napodruhé, ani napotřetí. Klíček se zasekl. Sedla jsem si na podlahu.

Chvíli se mi chtělo smát a pak zase brečet. Vedle mě močila nějaká žena a hekala u toho. Chtěla jsem se ozvat, že potřebuji pomoc, že nemůžu otevřít dveře, ale nevydala jsem ani hlásku.

Ať si David dělá, co chce, řekla jsem si. Ať si tu kurvu klidně přefikne u ní na pokoji. Nebo klidně v našem pokoji. Je mi to jedno. Hned večer se s ním rozejdu.

Najednou se v rohu kabinky něco zatřpytilo. Naklonila jsem se tím směrem – byla to drobná zlatá náušnice s červeným kamínkem.

Chvíli jsem na ni zírala a pak si ji strčila do kapsy.

Kožená bunda se striemi

Odpoledne si Karel stěžoval, že se mu na kožený bundě, co dostal loni k Vánocům, udělaly strie. Prostě že mu popras-kala.

Kristepane, to je vůl! Beztak to slovo zná ode mě, strie se mi udělaly už po Fanouškovi, a to mrchy sakra velký a ohyzd-ný – na bocích, prdeli a do půlky břicha, ošklivý rozeklaný čáry. Přestala jsem kvůli tomu chodit na koupaliště, i když vím, že ženský kolikrát vypadaly i hůř. Ale já jsem se na to prostě necejtila.

Řekla jsem Karlovi, ať si tu bundu namaže nějakým ole-jem nebo indulonou.

„Jsi blázen? Abych ji měl celou vomaštěnou? Tak to asi ur-čitě. Kde jsi to vůbec kupovala, takovej drek?“

To mě fakt rozzlobilo, protože ta bunda stála skoro pět ti-síc. Anebo spíš mrzelo, což jsem poznala tak, že se mi někde uvnitř hlavy nahromadily slzy. Tak jsem začala nadávat: to byl jedinej způsob, jak je zastavit.

„Tak víš co, Karle? Víš, co ti povím? Cestou z práce se stav v Armádě spásy a pěkně tam tu bundu přenech nějakýmu smradlavýmu bezdomovci. Nebo fetišákovi na nádraží. Třeba ji užijou líp než ty a nějaký strie jim budou u prdele.“

Karel si jen něco brblal pod vousy, protože věděl, že jsem v právu.

Zvenku jsem zaslechla pípání, někde couval nákladák.

„Možná ne všichni jsou tak háklivý na strie,“ neodpustila jsem si. „Někomu se třeba i líbí.“

Byla tam jasná výčitka a doufala jsem, že Karel není zase tak zabeďněnej, aby si nevšimnul, na co narážím.

Karel na mě totiž nešáh už pěkně dlouhou dobu. Přesněji od Vánoc, kdy v televizi dávali *Angeliku*. *Angelika* ho vždyc-ky rozohní, hlavně ta scéna, kdy ji chtěj prodat otrokářům a strhnou z ní modrej šátek, co má kolem bělostnejch nader. To Karel vždyc-ky ani nedutá a nejspíš si představuje, že je hlavním otrokářem.

To mě už by otrokům nejspíš prodali pěkně pod cenou. Jsem sice pořád celkem pěkná ženská, ale pod očima se mi začínaj dělat buldočí váčky a nestíhám si barvit vlasy. Kdyby Karel tušil, že jsem skoro komplet šedivá! Ten už by se nejspíš doma neukázal.

Nad vodou mě drží Fanouš, můj milovanej Fanouš, co mi někdy říká: „Mami, že se na tátu nevysereš, jenom tě prudí a šikanuje.“ Ale kam bych šla, Fanouši? Barák má Karel po mámě. Já nemám nic. Se svým platem bych si sotva mohla dovolit garsonku někde na sídlišti. Panelákový domy na mě navíc působí odpudivě. Chodby tam smrdí a slyšíš, když sou-sed kejchne. Ale hlavně, co naše Peggyna, jak by přišla k pa-neláku? Je zvyklá hlídat dvůr a štěkat na lidi. Při představě, jak Peggyna obývá pokoj metr krát metr a očurává odpadkový koše u samoobsluhy, se mi vždyc-ky udělalo smutno. Kdyby tak Karel věděl, že jsem s ním kvůli psovi... Karel by tvrdil,

že by si Peggyna zvykla, že psi jsou učenliví, ale já tomu nevěřím. Naše Peggyna teda ne. To je osobnost.

Někdy jsem si tak přemítala, třeba u žehlení prádla, jaký to bylo dřív a že to bylo docela pěkný: chodívali jsme s Karlem občas na procházky a drželi se za ruce. Zastavili jsme se v hospodě, koupil mi pivo, a když na tom jeho bylo víc pěny, tak si ho se mnou vyměnil a nechtěl slyšet, že bych si nechala to s menší penou. A když se trochu přioпил, vybíral mi písničky v jukeboxu. Dvakrát jsme spolu byli na dovolený, na Krétě a v Tunisu. Ta teplá mořská voda a ty západy slunce, nikdy v životě jsem nebyla šťastnější. Doufám, že se v příštím životě narodím jako obyvatelka nějakýho přímořskýho města.

Nebo jako Angelika.

V úterý dávali v televizi dokument o ženský, která měla rakovinu. Jak jí to změnilo život, jak se jí přeskládaly priority a tak dál. A mě najednou něco napadlo.

Druhej den večer jsem seděla v kuchyni a čekala na Karla. Abych se zklidnila, míchala jsem si lžičkou med v čaji. Med už byl asi tisíckrát rozpuštěnej, ale já míchala pořád dál a dál, nervy mi dávaly zabrat.

Karel přišel do kuchyně, položil tašku na zem a povídá: „Co tu sedíš jako můra? Držíš černou hodinku?“

„Karle, já mám rakovinu.“

Karel ztuhnul. Přesně tak, jak jsem čekala. Pusu měl otevřenou, zbledl a sundal si z hlavy čepici.

„Dášo...“

„Je to tak. Dneska mi to potvrdil doktor.“

„Tys byla u doktora?“

„Ráno.“

„Proč jsi mi o tom neřekla?“

„Říkám ti to teď. Tak mě nehubuj, že jsem ti to neřekla.

Člověk má rakovinu, a ještě dostane vynadáno.“

„Dášo, já tě přece nehubuju. Kde tu rakovinu máš?“

Přisedl si ke mně a dal mi ruku na rameno.

Ukázala jsem pravou rukou na levý prso.

„Tady.“

„Dášo, Dášeňko,“ řekl a objal mě.

Byl cítit vzduchem a malinko i potem a hospodou.

Po dlouhý době jsem se zase cejtla šťastná.

Musel mi slíbit, že mě nebude vozit k žádným doktorům.

Že nechci, aby byl u toho. Maximálně mě popoveze k nemocnici. A že o tom nebude s nikým mluvit. Ani s Fanoušem.

Když mě odvezl do nemocnice, doprovodil mě k příslušnému pavilonu a pak hodinu nebo dvě čekal. Já jsem si mezitím četla v čekárně nebo jsem si zašla do kantýny na chlebiček a prohlížela si časopis.

Po jedný návštěvě mi v zubech uvízl kousek petržele. Karel se divil, jak se mi v hubě mohla objevit petržel.

„Sestřička mi nabídla chlebiček,“ zalhala jsem. „Je hodná.“

Občas jsem musela předstírat, že je mi špatně – trávila jsem dlouhý chvíle na záchodě a stránky časopisu jsem obračela opatrně, aby to nešustilo. Někdy jsem luštila křížovku.

Karel občas zaťukal na dveře a zeptal se, jestli jsem v pořádku. Když jsem slyšela jeho šouravý kroky za dveřma, byla jsem dojatá.

Dokonce i Peggyně jsem nějak dokázala namluvit, že jsem

nemocná, protože se ke mně choulila ještě častěji než dřív. Když jsem se zavřela do ložnice, občas si i zafňukla.

Pořídila jsem si paruku, která mi docela slušela, aspoň jsem nemusela řešit šediny. Abych vypadala nemocně, donutila jsem se míň jíst, takže jsem zhubla a kolem krku už jsem neměla takovej ten tlustej okolek, kterej se mi třásl, když jsem mluvila. Taky jsem shodila v pase a vytáhla ze skříně rifle, co jsem nosila, když mi bylo tak nějak kolem pětatřiceti. Slušelo mi to. Málokdo by mě tipoval na padesátnici.

Samozřejmě jsem si uvědomovala, že Karla podvádím a lžu mu, ale nepřišlo mi, že bych dělala něco vysloveně špatnýho. Vždyť netrpěl nikdo z nás – já jsem si užívala jeho pozornosti a lítosti, a jemu se přece nic hroznýho nedělo. Kolikrát mě napadlo, jestli se mi osud nebo pámbíček jednou nepomstí a rakovinu na mě fakticky nepřivolá, ale takový myšlenky jsem musela hodit za hlavu. To už je holt riziko povolání.

Mimochodem, povolání – tam jsem úplně přestala chodit. Stejně už mě štválo sedět celej den za kasou a listovat v katalogu, jestli jde o šáteček tvarohový, bulku, plundru, nebo flundru. Lidi jsou dneska zlí. Nevázej si ničeho a myslí si, že jim musíte sloužit. Nic vám neodpustí. Když jim omylem namarkujete pět rohlíků místo čtyř, nejradši by vás ukamenovali a pomalu vás nazývají zlodějkou.

Kupodivu jsme dobře vyžili z Karlova platu, řidičům se teď platí dost, spolehlivejch a těch, co nepijou, je málo. Teda ne že by Karel nepil, ale pije tak, aby ráno nenadejchal.

Občas jsem jen tak ležela v posteli u knížky (Karel mi nosil romány z knihovny) a říkala si, kdy mi naposledy bylo takhle dobře. A jestli vůbec.

Jedno ale bylo jasné – moje „léčba“ už byla trochu moc dlouhá a Karel se sem tam ptal, jak na tom jsem, že hospodskéj Pepek měl chemoterapii vyřízenou za měsíc a půl, a je zdravěj jako ryba.

Přemýšlela jsem, jestli se mi nemá rakovina vrátit, ale připadalo mi to jako dvojnásobný rouhání a už mi to bylo proti srsti. Jak se říká, tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu... Udělala jsem kompromis – řekla jsem Karlovi, že podle doktorů už jsem skoro zdravá, prso mi neuříznou, ale pro jistotu ještě nasadí radioléčbu. Karel to spolknul i s navijákem a já, jak jsem se cítila provinile, jsem mu večer udělala buček se zelím a knedlíkama, a ještě mu upekla švestkovo-tvarohovej koláč podle časopisu *Katka*.

Na druhý den nás čekalo překvapení, a to v podobě naší dcery Vladany. Viděli jsme ji po roce a půl, prostě se najednou objevila na zápraží a Peggyna se mohla pominout štěstím, skákala asi dva metry vysoko a hýkala jak pominutá.

„No mami, ten pes má snad větší radost než vy,“ poznamenala Vladana naoko vyčítavě. Za tu dobu, co byla pryč, se dost změnila. Už nebyla tak oplácaná jako dřív, i když žádná štíhlice z ní asi nikdy nebude. Ani nemá po kom.

„Ale to víš, že jsme šťastný, že tě máme zpátky,“ řekla jsem a objala ji. Voněla směsí nějakého sladkého parfému a cigaret. Kouřit tedy ještě nepřestala. Na paži měla nové tetování, jakousi směs klikyháků. A na krku nějaké kolečko. Ale když se jí to líbí...

„Mami,“ zeptala se, když už jsme byli vevnitř v baráku, takovým neobvykle teplým, měkkým hlasem, „proč máš tu paruku?“

No jo, úplně jsem zapomněla.

„Máma je nemocná,“ zašeptal Karel a v očích se mu zatřpytily slzy. Vladana si dala ruku přes pusku a vykulila oči.

„Proč jste mi nic neřekli?“

„Vždyť ani pomalu nevíme, kde jsi byla,“ utrousil Karel vyčítavě. „Tak co bysme říkali – a jak?“

„Tati, byla jsem celou dobu v Dublinu, máte moje telefonní číslo i adresu.“

„Mohla ses ozvat sama.“

„Když jsem zavolala, stejně jste se mě maximálně zeptali, jaký je počasí.“

„Na jak dlouho tu zůstaneš? A budeš se vůbec do toho Dublinu vracet?“ zeptala jsem se, abych předešla hádce.

„Ještě nevím. Asi se přesuneme do Prahy a zkusíme to tam. Máme něco našetřeno, tak se budeme pár měsíců jen tak rozhlížet.“

„Budeme?“ zeptala jsem se s nadějí v hlase. „Přivezla sis přítele?“

„Přítelkyni,“ řekla Vladana rozhodným tónem. „Jmenuje se Luisa.“

Viděla jsem, jak Karel zblednul. Pokožka jeho obličeje i rtů teď byla úplně bílá, jako papír. Skoro jsem se bála, že to s ním šlehne. Opět jsem chtěla změnit téma hovoru.

„Dobře. Co kdybych ti ohřála bramboračku? Měli jsme ji k obědu, dala jsem do ní ještě zbytek hříbků, co byl v mražáku. Loňský léto bylo hub jak nasráno...“

Karel vyšel na zápraží a tam se rozhlížel. Peggyna ho štouchala čumákem do podkolenních jamek, jako by ho chtěla rozveselit. Je to zlatej pes. Kdyby nebylo Peggyny, život by